

מ"ת 40164/07/16 - מדינת ישראל נגד יוסף ביארי

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 40164-07-16 מדינת ישראל נ' ביארי(עציר)

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	יוסף ביארי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד טל עופר

ב"כ המשיב: עו"ד ויסאם נבואני

המשיב באמצעות הליווי

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו דרישת נכס באיומים, עבירה לפי סעיף 404 רישא + סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון נהיגה, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 ונהיגה ללא קסדת מגן, עבירה לפי תקנה 119(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 16.7.16 בשעה 02:00 או סמוך לכך, נהג המשיב בקטנוע בכביש 70 לכיוון כללי צפון, כשהוא מסייע אחריו את מוחמד ג'ידאווי. המשיב נהג את הקטנוע מבלי שהוא מורשה לנהיגה כלל ומבלי שהחזיק בפוליסת ביטוח בת תוקף וכן לא חבש קסדת מגן. באותה עת נסע בכביש, לכיוון כללי נהריה, רכב מסוג קרייזלר נהוג בידי ירין פינטו כשבמושב לידו נוסע נוסף ובמושב האחורי הקטין ש. פ. יליד שנת 2000 (להלן: "הקטין" וביחד שלושתם "המתלוננים"). בין המשיב למתלוננים אין הכרות קודמת. בהגיע המתלוננים לקטע הכביש שחוצה את כפר יסיף, נסע המשיב בקטנוע במקביל אליהם והורה להם לעצור בצד הדרך. בשל חששם של המתלוננים, הם נענו לדרישתו. המשיב ירד מהקטנוע, ניגש לחלון האחורי של הרכב ודרש מהקטין, באיומי מברג שלוף שאחז בידו, למסור את מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו מסוג גלקסי S6, וזאת באמתלת שווא לפיה הקטין צילם אותו בטלפון. משסירב הקטין למסור את המכשיר לידי המשיב, הוא חטף את המכשיר מידי תוך שהוא מאיים עליו עם מברג. לאחר שהמשיב ניגש לעבר הקטנוע ברחו המתלוננים בנסיעה מהמקום והזעיקו

את המשטרה.

בהמשך לאמור ולאחר שהמתלוננים פגשו את השוטרים, התקשר אחד מהם לטלפון של הקטין ומעבר לקו ענה לו המשיב. השניים קבעו להיפגש במקום האירוע והשוטרים הצטרפו לרכב המתלוננים. בהגיעם לקרבת הכיכר, בסמוך אליה התרחש האירוע, ניגש המשיב לעבר הקטין כשהוא מחזיק במברג שלוף. משהבחין המשיב בשוטרים יורדים מהרכב, החל לברוח בריצה מהמקום, תוך שהוא זורק את מכשיר הטלפון והמברג. השוטרים רדפו אחריו עד שהשיגוהו ועצרו אותו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו, בהתאם לסעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996.

4. בבקשה נאמר כי קיימות ראיות לכאורה רבות המבססות היטב את האישום המיוחס למשיב ועיקרן הודעות שלוש המתלוננים המתארים באופן דומה את התנהלותו של המשיב, התנועות שעשה עם המברג, האיומים ונטילת מכשיר הטלפון. דוחות השוטרים מעבים את חומר הראיות הלכאוריות, באשר דוחות אלה מתארים את התנהלותו של המשיב בזמן המפגש עם המתלוננים והשוטרים, וברירתו לאחר מכן. נאמר כי מדובר בעבירה חמורה שבוצעה כנגד קטין אגב שימוש בנשק קר, דבר המעיד על המסוכנות הנשקפת מהמשיב. בנוסף, נלמדת מסוכנות זו גם מעברו של המשיב המחזיק ארבע הרשעות קודמות במעשי שוד בנסיבות דומות ובנוסף, הרשעות קודמות בגין הפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוט ועבירות אלימות. נאמר כי המשיב ריצה בעבר מאסרים ממושכים ולחובתו מאסר מותנה בר הפעלה.

5. בטיעוניו, אישר הסנגור כי גרסתו של המשיב, במישור העובדתי, דומה לגרסת המתלוננים. יחד עם זאת, גם אם גרסת המתלוננים תתקבל במלואה, לא ניתן יהא, ליטתו, לגבש את כל יסודות העבירה ואין בתיק כל ראיה היכולה לבסס עבירה של גניבה או כוונה לגנוב. נאמר כי על מנת להוכיח את היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה של דרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 לחוק העונשין, יש להוכיח כי המעשה נעשה מתוך מטרה או שאיפה להשיג את תכלית הכוונה הקבועה בהגדרת העבירה. לצורך הרשעה בסעיף הגניבה, נאמר כי יש צורך להוכיח כי המשיב התכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע. נאמר כי יישום הדין על המקרה דנן מביא למסקנה חד משמעית כי המשיב לא עבר את העבירה של דרישת נכס באיומים ולא את עבירת הגניבה. בהקשר זה הפנה הסנגור לכך שעל פי גרסת המשיב הוא סבר שהקטין צילם אותו ולכן ביקש מנהג הרכב לעצור בצד הדרך, ניגש לקטין ושאל אותו לפשר התנהגותו. עוד נאמר כי על פי גרסת המשיב, מסר לו הקטין את מכשיר הטלפון על מנת שיוודא כי הוא לא צילם אותו. מיד לאחר מכן, עזבו הקטין וחבריו את המקום. לאחר שנוצר קשר עם המשיב, קבע הלה לפגוש את המתלוננים על מנת להשיב את מכשיר הטלפון לקטין. משהגיע למקום והתקדם לעבר רכבו של המתלונן, דלקו אחריו השוטרים ועצרו אותו. לטענת הסנגור, מעולם לא היתה למשיב כוונה לגנוב את הטלפון אלא רק לוודא כי הקטין לא צילם אותו כפי שסבר.

6. עוד הוסיף הסנגור וטען כי מהראיות המצויות בתיק עולה חד משמעית כי מטרת העצירה ונטילת

הטלפון לידי המשיב היתה אחת ונועדה לאפשר לו לבחון את החשד לפיו הקטין צילם אותו. הואיל וכך, ברי כי לא הוכחה הכוונה לביצוע העבירות המיוחסות למשיב וגם אם ייקבע אחרת, הרי שמדובר בראיות חלשות שאין בהן כדי להצדיק את מעצרו של המשיב מאחורי סורג וברית.

7. עיון בחומר החקירה מלמד כי אכן אין הבדלים גדולים בגרסאות של כלל המעורבים לגבי נסיבות האירוע והמעשים המיוחסים למשיב. מהראיות עולה כי הקטין ישב במושב האחורי ברכב בו נסע יחד עם שני המתלוננים האחרים, כאשר נהג הרכב התבקש על ידי המשיב, שהיה רכוב על קטנוע, לעצור בצד הדרך. משנענו המתלוננים לדרישתו, ניגש המשיב לקטין וטען כי הלה צילם אותו במהלך הנסיעה וביקש, כשהוא אוחז בידו מברג, את מכשיר הטלפון מידי הקטין. שלושת המתלוננים מתארים באופן דומה את הדרך המאיימת בה נקט המשיב. הקטין בהודעתו סיפר כי המשיב חטף מידיו את הטלפון תוך שהוא מבצע תנועות מאיימות עם המברג לעברו. עוד עולה כי גם לאחר שהמשיב הסתכל בתמונות, הוא לא החזיר את הטלפון לידי הקטין אלא לקח אותו והלך לכיוון הקטנוע והחל להתעסק עם המושב. עקב חששם של המתלוננים כי המשיב יוציא כלי נשק, הם ברחו מהמקום. גם מהודעתו של נהג הרכב, ירין פינטו, עולה כי המשיב כיוון את המברג שהיה בידו לעבר פניו של הקטין, תוך שהוא דורש ממנו את מכשיר הטלפון. עד זה סיפר כי הקטין המשיך להחזיק בטלפון בשתי ידיו אולם המשיב חטף את הטלפון. גם המתלונן השלישי חזר על אותם דברים, הן בנוגע לכלל הנסיבות בהן התרחש האירוע והן לגבי האיום שעשה המשיב באמצעות המברג.

המשיב, מצדו, טען תחילה בחקירתו במשטרה כי לא היה בידו מברג אך לאחר מכן טען כי יכול והיה לו מברג וכי אינו זוכר.

למותר לציין כי גם במפגש השני, כאשר התלוו השוטרים למתלוננים, ניגש המשיב לעבר הרכב כשהוא מחזיק בידו מברג. בחקירתו השיב כי אינו יודע מדוע עשה כן.

8. אין בידי לקבל את טענת ב"כ המשיב כי לא קיימות ראיות לכאוריות להוכחת היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירות המיוחסות למשיב. מכלול הראיות הלכאוריות שהוצגו מצביעות על כוונת המשיב ליטול לידיו את מכשיר הטלפון תוך נקיטת איומים על הקטין. אחרת אין כל הסבר לפשר אחיזתו במברג שעה שניגש לעבר הקטין והאופן המאיים בו עשה שימוש במברג, כפי שתארו המתלוננים. ודוק- המתלוננים ציינו כי לא זו בלבד שהמשיב אחז בידו מברג, אלא שהוא איים באמצעותו על הקטין ודרש כי הלה ימסור לידו את הטלפון.

9. כידוע, בשלב זה אין בית המשפט נדרש לבחון ולהכריע בשאלת מהימנות העדים, למעט התייחסות לליקויים בסיסיים בהצגת הדברים והגיונם. המבחן שיעשה הינו חיצוני במהותו, קרי בחינת ראיות התביעה על פניהן מבלי ליתן את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל (ראו בש"פ 825/98 **מדינת ישראל**

נ' דחלה פ"ד נב(1), 625.בבש"פ 6187/95 מדינת ישראל נ' אלעבד (17.10.1995) נקבע כי:

"בדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים שומה על שופט ליתן דעתו לכך שאין הוא יושב לדין במשפט גופו, וכי לעת סיומו של ההליך אין הוא מכריע בדין אם לחייב נאשם ואם לזכותו. חלילה לו, לשופט, להידרש לבקשה למעצר כמו שהייתה הכרעת דין. אם כך יעשה, לא אך יערב מין בשאינו מינו, יקדים את המאוחר למוקדם ויביא לכפל בהליכים, אלא שעלול הוא, ולו מבלי משים, לשבש את ההליכים לגופם לכשיגיע זמנם. המחוקק הורה בסעיף 21א(ב) לחוק כי לא ייתן בית משפט צו מעצר עד תום ההליכים אלא אם יש ראיות לכאורה להוכחת האשמה ולמותר לומר כי לא הרי 'ראיות לכאורה' כהרי הוכחת אשמה מעבר לספק סביר כנדרש להרשעתו של נאשם".

בבוא העת, כאשר יבוא בית המשפט להכריע את דינו של המשיב, יידרש לבחון את מידת מהימנות גרסתם של המתלוננים. בשלב זה ועל פני הדברים, נראית גרסתם סדורה והגיונית ומצביעה על כך שהמשיב עשה שימוש במברג על מנת לאיים על הקטין, לבצע את זממו ולהשיג את מבוקשו. די בכך כדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב.

10. באשר לקיומה של עילת מעצר, סעיף 21 (א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו - 1996 קובע קיומה של עילת מעצר סטטוטורית מקום שהעבירה נעשתה תוך שימוש בנשק קר או חם. אין חולק כי המברג, באופן בו עשה בו המשיב שימוש בעניינו מהווה נשק קר לכל דבר ועניין (ראו לדוגמא: מ"ת (נצרת) 388-10-08 מדינת ישראל נ' אמארה; ת"פ (נצרת) 3376/06 מדינת ישראל נ' אבו רביע; ע"פ (חי') 37746-12-09 מדינת ישראל נ' אריאל).

11. מעבר לכך, אף אלמלא קיומה של עילת מסוכנות סטטוטורית, די בנסיבות האירוע על מנת להצביע על המסוכנות הנשקפת מהמשיב ואשר יש בה כדי להצדיק מעצרו. התנהלותו של המשיב אשר נסע בשעת לילה בקטנוע, מבלי שיש לו רישיון נהיגה כלל, הורה למתלוננים לעצור את רכבם, ניגש אליהם ובאיומי מברג חטף מידי הקטין את מכשיר הטלפון שהיה בידו, מלמדת על כך שהוא נעדר מורא וחסר גבולות ומעצורים. התנהגות עבריינית זו, בציר תנועה ראשי כלפי עוברי דרך תמימים מצביעה על מסוכנות המחייבת הרחקה מהחברה על מנת לשמור על ביטחונם ורכושם של אזרחים.

12. מסוכנותו של המשיב אף נלמדת מעברו הפלילי, שכן חרף גילו הצעיר צבר המשיב הרשעות בעבירות שוד, גניבה, איומים, ניסיון לתקיפה ועוד כהנה. בגין הרשעותיו אלה, הוא ריצה מאסרים לתקופות לא מבוטלות. הרשעתו האחרונה הייתה לפני זמן לא רב, ביום 16.12.13, ובגדרה הורשע בשני מעשי שוד, קשירת קשר לפשע ושני מעשי גניבה. בגין הרשעה זו, נגזרו על המשיב 12 חודשי מאסר בפועל ובנוסף הופעל מאסר מותנה לתקופה של 8 חודשים, כך שסך הכל ריצה המשיב 20 חודשי מאסר והשתחרר לפני כשנה.

זאת ועוד, העבירות המיוחסות למשיב בתיק זה נעשו על ידו לכאורה כאשר תלוי ועומד מעל ראשו מאסר מותנה בר הפעלה. למרות זאת, לא היה בכך כדי להרתיעו או להניא אותו מלבצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו. נסיבות אלו מחזקות את ההתרשמות לגבי מסוכנותו של המשיב, שיש בה כדי להקים ולבסס עילת מעצר.

13. ב"כ המשיב לא טען לקיומה של חלופה, לא בסיכומיו בכתב ולא בטיעוניו בעל פה. יחד עם זאת לתמצית הטיעונים הכתובים צורף תצהיר מטעם סבתו של המשיב ובו היא מצהירה על נכונותה לפקח ולהשגיח עליו למשך כל זמן שיידרש, היה ובית המשפט יורה על שחרורו של המשיב לחלופה. הסבתא לא התייצבה בפניי ומטבע הדברים לא נחקרה ולכן גם לא נבחנה מידת התאמתה למלאכת הפיקוח. יחד עם זאת, אין בכך כדי לסתום את הגולל בפני שחרורו של המשיב לחלופת מעצר ויש לבחון אפשרות זו באופן מעמיק. נכון הוא שעברו של המשיב מכביד והוא אף ריצה בעבר מאסרים לתקופות לא מבוטלות. יחד עם זאת נסיבות האירוע נשוא הדיון מעלות כמה תהיות שיש בהן, בשלב זה, כדי להחליש את עוצמת המסוכנות הנשקפת ממנו. כך לדוגמה לא ברור מדוע הסכים המשיב לפגוש במתלוננים לאחר שיצרו עמו קשר טלפוני לאחר שכבר גנב את מכשיר הטלפון. יכול היה על נקלה לנתק את מכשיר הטלפון ולהימנע ממפגש כאמור. אין בכך כדי לאיין את הראיות הלכאוריות המפלילות שפורטו לעיל אולם יש בכך כדי לעמעם במעט את המסוכנות הנשקפת מהמשיב. בכל מקרה נראה לי כי נכון יהא לקבל תסקיר שירות המבחן בטרם החלטה סופית בשאלת המעצר וזאת על מנת לקבל תמונה מקיפה ומעמיקה הן לגבי נסיבותיו האישיות של המשיב והן לגבי המסוכנות הנשקפת הימנו.

14. לפיכך, מתבקש שירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו של המשיב ולהגישו לבית המשפט עד לדיון הבא אשר יתקיים ביום 22.8.16 שעה 10:00 בפני שופט תורן.

בשלב זה ועד להחלטה אחרת, מעצרו של המשיב מוארך.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לשירות המבחן.

הליווי ידאג להבאת המשיב לדיון הבא.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ו, 31 יולי 2016, בנוכחות הצדדים.